

Til trøst.

Jeg vil tale til trøst i dag.

I den tiden vi lever i som kristne og i kirken, er det jamen lett å la motløsheten få overtaket.

Vi ser så tydelig at det ikke går vår vei. Den andre siden ser ut til å være fremgangsrisk, går fra seier til seier.

Kanskje noe av det dypeste i vårt hjertespråk for tiden er uttrykt av Emmausvandrerne, jfr. Luk.25, 13 flg: «Og vi som hadde håpet at det var han som skulle utfri Israel...»(v.21)

Vi vet om løftene. Vi vet hva Herren kan. Ja, vi vil si at vi venter på Ham. Og så er det slik som det er. Hvorfor griper du ikke inn, Herre? Slik kan mange av oss sikkert si for tiden.

Jeg tror det er god sjelesorg å ikke være for rask med å åndeliggjøre situasjonen, ved f.eks. å gi «raske» og «teologisk korrekte» svar. Selv hvor velment det måtte være.

For mange av oss strever med dype sår etter mange års bekjennelseskamp. Og menneskelig talt ser det ut som det ble tap på alle fronter.

Om tap og hva det er å være en kristen-på dypet har Skriften og tradisjonen meget å si.

Men her vil jeg som veileder bare hilse deg med et kostelig stykke av vår tro som kan være til stor trøst og hjelp for den som strever.

Fra den lutherske læretradisjonen, De Schmalkaldiske Artikler, Del III, Art.IV: Om evangeliet:

«Vi kommer så tilbake til evangeliet igjen. Det gir råd og hjelp mot synden på mer enn en måte. For Gud er rik i sin nåde: Først gjennom det muntlige ord når syndenes forlatelse blir forkynt i all verden. Det er evangeliets egentlige embete. For det andre ved dåpen, og for det tredje gjennom alterets hellige sakramente. For det fjerde gjennom nøklemakten, og dessuten gjennom brødrenes gjensidige samtale og trøst, Matt 18(20) «Hvor to eller tre er samlet» osv.

Brødrenes(og søstrenes) gjensidige trøstesamtale...

Dette er viktig!

Kanskje vi kunne begynne med å meditere over, og dele sammen det kjente profetordet fra Malaki 3,16(lett tekstangivelse å huske! Les gjerne hele avsnittet Mal.3,13-18!)

«De som frykter Herren,
talte da sammen,
og Herren lyttet og hørte
hva de sa.
Hos ham ble det skrevet en minnebok
om dem som frykter Herren
og ærer Hans navn.»

Tenk! Vi som vil holde fast på det Herren har sagt blir hørt av Ham. Og vi blir skrevet i Livets Bok hos Ham.

Derfor har vi ikke tapt. Derfor er vi ikke mislykket. Derfor skal vi seire til sist.

«Trøst da hverandre med disse ord!»(1.Tess.4,18)

Fr.Svenn M(+)
Veileder Region Vest.